

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 lipca 2014 r. w sprawie T-52/12
Grecja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 września 2014 r. przez Republikę Grecką**

(Sprawa C-431/14 P)

(2014/C 395/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i A. Vasilopoulou)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uwzględnienie niniejszego odwołania;
- uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej;
- uwzględnienie skargi Republiki Greckiej zgodnie z tym, co zostało bardziej szczegółowo przedstawione;
- stwierdzenie nieważności spornej decyzji Komisji Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut odwołania jest oparty na naruszeniu prawa Unii bądź na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych. Mówiąc dokładniej, w pierwszej części zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował pojęcie zasobów państwowych, o których mowa w art. 107 ust. 1 TFUE, bądź że Sąd popełnił błąd w ustaleniach faktycznych, uznając za takie kwotę składek obowiązkowych uiszczonych przez rolników będących beneficjentami pomocy i ubezpieczonych w Organismos Ellinikon Georgikon Asfaliseon (ELGA; greckim zakładzie ubezpieczeń rolniczych), podczas gdy w drugiej części tego samego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż wyrok Sądu został wydany z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, jako że Sąd nie zbadał ani nie uzasadnił w konkretny sposób, w jakim stopniu kwoty uiszczone tytułem składek przez rolników będących beneficjentami pomocy państwa uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym przysporzyły im nienależnej korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, to jest korzyści mogącej zakłócić konkurencję, lub że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował to postanowienie, odrzucając w milczący sposób argument, o którym mowa.

W drugim zarzucie odwołania wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa Unii, a w szczególności że art. 107 ust. 1 TFUE został błędnie zastosowany i zinterpretowany przez Sąd, który uznał, że płatności wyrównawcze za rok 2009 stanowią dla beneficjentów selektywną korzyść gospodarczą mogącą zagrozić zakłóceniem konkurencji i handlu między państwami członkowskimi, nie uwzględniając przy tym nadzwyczajnych okolicznościach, w jakich znajdowała się wówczas i nadal znajduje gospodarka grecka.

W trzecim zarzucie odwołania wnosząca odwołanie twierdzi, że z jednej strony Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnie zastosował art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, ograniczając w odniesieniu do spornych płatności za rok 2009 zakres stosowania tego postanowienia do warunków komunikatu w sprawie tymczasowych wspólnotowych ram prawnych w zakresie pomocy państwa mimo nadzwyczajnych okoliczności, w jakich znajdowała się gospodarka grecka w okresie istotnym dla niniejszej sprawy (pierwsza część zarzutu trzeciego), a z drugiej strony, że zaskarżony wyrok zawiera niewystarczające uzasadnienie, gdyż w żaden sposób nie został zbadany zarzut Republiki Greckiej, zgodnie z którym decyzja Komisji Europejskiej jest nieproporcjonalna w zakresie, w jakim instytucja ta nakazuje w niej odzyskanie pomocy w grudniu 2011 r. (druga część zarzutu trzeciego).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 11 lipca 2014 r. w sprawie T-533/10,
DTS Distribuidora de Televisión Digital przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 września 2014 r.
przez DTS Distribuidora de Televisión Digital, S.A.**

(Sprawa C-449/14 P)

(2014/C 395/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: DTS Distribuidora de Televisión Digital, S.A. (przedstawiciele: adwokaci H. Brokelmann i M. Ganino)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Telefónica de España, S.A., Telefónica Móviles España, S.A., Królestwo Hiszpanii i Corporación de Radio y Televisión Española, S.A. (RTVE)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przed Sąd w dniu 11 lipca 2014 r. w sprawie T-533/10, DTS Distribuidora de Televisión Digital, S.A. przeciwko Komisji, a co za tym idzie zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:

 - na podstawie informacji, którymi dysponuje, uwzględnienie żądań sformułowanych w skardze wniesionej w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2011/1/UE z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie programu pomocy państwa C 38/09 (ex NN 58/09), który Hiszpania zamierza wdrożyć na rzecz Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) ⁽¹⁾ lub
 - tytułem ewentualnym, skierowanie sprawy do Sądu, aby orzekł on, uwzględniając wyrok, jaki zostanie wydany przez Trybunał Sprawiedliwości;

- obciążenie Komisji i popierających ją interwenientów zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędną wykładnię pojęcia pomocy

Zaskarżony wyrok narusza art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni pojęcia pomocy a dokładnie przesłanek, jakie zgodnie z wyrokiem w sprawie Laboratoires Boiron ⁽²⁾, powinny być spełnione, aby podatek można było uznać za integralny składnik pomocy.

2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Sąd w zaskarżonym wyroku nie dokonał pełnej kontroli w przedmiocie istnienia pomocy i przeinaczył prawo hiszpańskie.

Zaskarżony wyrok narusza art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Sąd nie dokonał w tym wyroku pełnej kontroli w przedmiocie spełnienia wskazanych w wyroku w sprawie Régie Networks ⁽³⁾ przesłanek umożliwiających uznanie podatku nałożonego na DTS za integralny składnik pomocy na rzecz RTVE oraz ze względu na to, że przeinaczył prawo hiszpańskie.

3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 106 ust. 2 TFUE.

Zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa przy stosowaniu art. 106 ust. 2 TFUE. Sąd przeinaczył w tym wyroku argumenty podniesione przez DTS – mające na celu wykazanie, że metoda finansowania pomocy na rzecz RTVE zakłóca konkurencję w nieproporcjonalny sposób – interpretując te argumenty w taki sposób, jakby dotyczyły skutków samej pomocy, a nie skutków podatku, którym jest ona finansowana. W związku z tym Sąd w zaskarżonym wyroku orzekł ultra petita w przedmiocie kwestii, które nie zostały podniesione przez DTS w skardze ani przeanalizowane przez Komisję w wydanej przez nią decyzji, co zmienia przedmiot sporu i wykracza poza właściwość Sądu w dziedzinie kontroli sądowej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 1, s. 9.

⁽²⁾ C-526/04, EU:C:2006:528

⁽³⁾ C-333/07, EU:C:2008:764